

Arrest

**nr. 49 196 van 7 oktober 2010
in de zaken RvV X en X / IV**

In zake: **1. X**
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 8 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 9 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. SOENEN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2010 inzake de eerste verzoekende partij (verder: verzoeker) en de tweede verzoekende partij (verder: verzoekster), met referte X, respectievelijk X, werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 8 juni 2010, gekend bij de Raad onder de dossiernummers 55 301 en 55 311. Aangezien de verzoeker de echtgenoot is van verzoekster en in acht genomen dat verzoekster zich in het kader van haar asielaanvraag en onderhavig beroep in feite en in rechte beroept op dezelfde argumenten als verzoeker, worden de voormelde zaken omwille van hun verknochtheid gevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van de verzoeker als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanees en bezit u de Servische nationaliteit. U bent afkomstig van Rahovicë. Op 9 februari 1991 trad u officieel in het huwelijk met (M.S.) (O.V. 6.578.255). Vanaf 2001 ging u als zelfstandige schilder aan de slag. Op 8 januari 2001 sloot u zich aan bij het Albanese Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc (UÇPMB; Albanees: Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit). U was een eskadronleider van de Brigade 113 "Ibrahim Fejzullahu", een brigade die opereerde in Shusai e Eperme en Rahovicë. Kort na de ondertekening van de akkoorden van Konculj ontdeed u zich van wapens en uw uniform. Onderweg naar huis werd u opgemerkt door Servische soldaten. Enkele minuten na uw thuiskomst kwamen Servische eenheden en journalisten naar uw huis. U werd door de Servische politie ondervraagd en uw vraag om Albanese politieagenten van Preshevë de ondervraging te laten bijwonen, werd niet ingewilligd. Na de ondervraging bent u twee nachten bij uw oom gebleven, om nadien naar Kosovo te gaan, waar u tot 20 mei 2001 verbleef. Toen die dag de amnestieregeling werd goedgekeurd, keerde u terug naar Servië. In 2004 werd u lid van de etnisch Albanese politieke partij Democratische Unie voor Integratie (BDI, Albanees: Bashkimi Demokratik i Luginës), maar uw vrees houdt hiermee geen verband. Op 26 december 2008 arresteerden de Servische autoriteiten tien etnische Albanezen omdat ze lid zouden zijn geweest van het Kosovaarse Bevrijdingsleger (UÇK) te Kosovo. Uit vrees dat de Servische autoriteiten de amnestiewet niet meer respecteerden, besloot u Servië meteen te verlaten en naar Gjilan in Kosovo te gaan. Uw echtgenote en uw twee zonen vervoegden u op 28 december 2008. Op 13 mei 2009 keerde uw echtgenote terug naar Servië om er de volgende dag deel te nemen aan een manifestatie ter herdenking van de slachtoffers van het conflict in de Preshevë-vallei. Gedurende de nacht van 15 mei 2009 viel de gendarmerie uw huis binnen, op zoek naar u. Ze vroegen uw echtgenote waar u zich bevond en deelden haar mee dat ze een informatief gesprek met u wilden voeren. Uw echtgenote ging de volgende dag naar de Servische politie om melding te doen van dit incident, maar zij deelde haar mee dat zij nergens van op de hoogte was en dat u persoonlijk bij haar moest langsgaan. U besloot echter samen met uw gezin Kosovo te verlaten en naar België te komen. U en uw echtgenote keerden eerst in januari 2010 kortstondig naar Preshevë terug om er een nieuw Servisch paspoort bij de politie aan te vragen. Op 3 februari 2010 verliet u Kosovo en reisde met de taxi naar Preshevë, waar u, uw echtgenote en jullie twee minderjarige kinderen de bus naar België namen. U kwam hier op 14 februari 2010 aan en uw vroeg de volgende dag asiel aan. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw Servische paspoort, d.d. 18 januari 2010; uw Servische identiteitskaart, d.d. 23 januari 2008; de paspoorten van uw zonen, (D.) en (V.), d.d. 26 januari 2010; de geboorteaktes van uw twee zonen, d.d. 13 en 15 januari 2010; een attest van woonst, d.d. 19 maart 2010; zes foto's van uw huis; een attest van het UÇPMB, d.d. 22 mei 2001; een brief van de OVL-UÇPMB (de veteranenorganisatie van het UÇPMB), d.d. 29 maart 2010; twee foto's van uzelf in het uniform van het UÇPMB en uw lidkaart van de Bashkimi Demokratik i Luginës, d.d. 2004.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde dat u uw geboortestreek op 26 december 2008 verlaten hebt omdat u vreest problemen te zullen krijgen met de Servische autoriteiten omwille van uw activiteiten in 2001 voor het UÇPMB in het kader van het gewapende conflict in Zuid-Servië (CGVS p. 15). U haalde echter geen concrete feiten en elementen aan om deze vrees op objectieve wijze aannemelijk te maken. U verklaarde in tegendeel dat u sinds het einde van het voornoemd conflict in uw regio, d.d. mei 2001, geen enkel probleem hebt gehad met de Servische autoriteiten (CGVS pp. 16-18). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat na het gewapende conflict in Zuid-Servië een amnestiewet werd afgekondigd. U haalde geen feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat deze amnestiewet niet op u van toepassing zou zijn. Integendeel, u verklaarde uitdrukkelijk dat zowel u, uw commandant alsook de andere leden van uw brigade, onder de amnestiewet vallen (CGVS p. 14). U stelde verder dat u uw wapens en uw uniform na het einde van het conflict zou hebben weggegooid (CGVS pp. 10-12). Voorts is geen enkele ex-strijder van het UÇPMB louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB vervolgd. Volgens bovengenoemde wet is de amnestieregeling immers van toepassing op alle burgers die zich schuldig hebben gemaakt aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. De amnestiewet werd binnen

zes maanden na de inwerkingtreding volledig geïmplementeerd. De ex-UÇPMB-leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, werden beschuldigd van gemeenrechtelijke feiten.

U verwees in uw verklaringen ook naar de arrestatie van tien Albanezen en oud-UÇPMB- strijders in december 2008 door de Servische autoriteiten (CGVS pp. 13, 15-17). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd) blijkt inderdaad dat de Servische gendarmerie effectief is overgegaan tot de arrestatie van tien etnische Albanezen in december 2008 omdat ze verdacht werden van misdaden, namelijk moorden, ontvoeringen en verkrachtingen van burgers, die ze zouden hebben gepleegd in Gjiilan (Republiek Kosovo) tijdens de oorlog in Kosovo in 1998-1999, of van wapenbezit. In het licht van deze informatie passen de voornoemde interventies van de Servische overheid dan ook niet in een context van etnische vervolging maar in een volledig andere context: lopende onderzoeken tegen personen die worden verdacht van ernstige feiten die strafrechtelijke vervolgingen, die gerechtvaardigd zijn in een rechtstaat, met zich meebrengen. U verklaarde niet te weten of u iemand gedood had tijdens het conflict in de Preshevë-vallei (CGVS p. 11), niet te hebben deelgenomen aan de oorlog in Kosovo, geen illegale wapens te bezitten en, voor de arrestatie van voornoemde Albanezen in december 2008, persoonlijk geen problemen te hebben gehad met de Servische overheid (CGVS pp. 16-18). Er kan bijgevolg hoegenaamd geen vergelijking gemaakt worden tussen uw profiel en dat van de tien gearresteerden uit Gjiilan.

U verklaarde voorts dat de Servische gendarmerie uw huis op 15 mei 2009 zou doorzocht hebben (CGVS pp. 15, 19). Ter staving van dit element in uw asielrelaas legt u foto's voor van een overhoop gehaalde woning. Voornoemde foto's tonen evenwel geenszins aan dat het huis in kwestie uw woning betreft, noch dat deze woning door agenten werd overhoop gehaald. Hierbij dient verder te worden opgemerkt dat de verklaringen die u en uw echtgenote, (M.S.), hebben afgelegd discrepanties vertonen, waardoor de geloofwaardigheid ervan op de helling komt te staan. Immers, u stelde dat uw echtgenote op 13 mei 2009 huiswaarts keerde om een manifestatie ter herdenking van de oorlogsslachtoffers bij te wonen. Twee dagen later zou de Servische gendarmerie uw huis doorzocht hebben, op zoek naar u (zie Vragenlijst CGVS p. 2 en CGVS pp. 15, 19). Uw echtgenote verklaarde evenwel tijdens haar gehoor bij DVZ dat de Servische gendarmerie op 15 mei 2009 jullie huis doorzocht had, maar dat zij hiervan telefonisch op de hoogte was gesteld door familieleden (Vragenlijst DVZ vrouw p. 2). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde uw echtgenote plots zelf te zijn teruggekeerd naar Servië en aldus bij de huiszoeking aanwezig te zijn geweest (CGVS vrouw pp. 8-9). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat de door uw echtgenote ingeroepen reden om te liegen, namelijk de angst om te worden teruggestuurd naar de gendarmerie (CGVS p. 10), niet als een aanvaardbare verschoningsgrond kan aanvaard worden. U en uw echtgenote hebben zich immers tot de Belgische asielinstanties gericht ten einde internationale bescherming in de zin van de ventie te bekomen en het komt aan elke asielaanvrager toe om alle relevante gegevens naar waarheid weer te geven.

Hier kan tot slot aan toegevoegd worden dat u in het bezit bent van een Servisch paspoort, afgeleverd op 18 januari 2010. U verklaarde dit paspoort persoonlijk te hebben afgehaald bij de politie te Preshevë (CGVS p. 7). U zou vervolgens per taxi van Kosovo naar Preshevë gereisd zijn, alwaar u met de bus naar België bent vertrokken, dit alles via officiële grensovergangen naar en uit Servië (CGVS p. 6) en dat terwijl u volgens uw verklaringen door de autoriteiten van datzelfde land gezocht zou worden. Dergelijke houding is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van uw asioldossier kunnen wijzigen. Uw paspoort, d.d. 18 januari 2010, uw identiteitskaart, d.d. 23 januari 2008, de paspoorten van uw twee zonen, d.d. 26 januari 2010, de geboorteaktes van uw zonen, d.d. 13 en 15 januari 2010 en het attest van woonst, d.d. 19 maart 2010, hebben betrekking op de identiteit, nationaliteit, afkomst en woonplaats van u en uw kinderen, die niet in twijfel worden getrokken door het CGVS. Het attest van het UÇPMB, d.d. 22 mei 2001, en de twee foto's van uzelf in een UÇPMB-uniform, bevestigen dat u strijder was bij voornoemd rebellenleger, maar ook dit wordt niet ter discussie gesteld door het CGVS. Wat de brief van de OVL-UÇPMB, d.d. 29 maart 2010, betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, het ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit de vertaling van dit document dat deze brief op uw verzoek werd opgesteld en weegt dergelijk schrijven derhalve niet op tegen de vastgestelde

ongeloofwaardigheid van uw relaas. Uw lidkaart van de Bashkimi Demokratik I Ligonës, d.d. 2004, heeft geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van verzoekster als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese en bezit u de Servische nationaliteit. U hebt vier jaar lager onderwijs genoten. Op 9 februari 1991 trad u officieel in het huwelijk met (M.C.) (O.V. 6.578.255) en verhuisde u naar Rahovicë, waar u woonachtig was tot aan uw vertrek naar België. Op 8 januari 2001 sloot uw echtgenoot zich aan bij het Albanese Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc (UÇPMB; Albanees: Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit). Kort na de ondertekening van de akkoorden van Konculj ontdeed hij zich van zijn wapens en zijn uniform en keerde hij huiswaarts. Op 26 december 2008 arresteerden de Servische autoriteiten tien etnische Albanese omdat ze lid zouden zijn geweest van het Kosovaars Bevrijdingsleger (UÇK) te Kosovo. Uit vrees dat de Servische autoriteiten de amnestiewet niet meer respecteerden, besloot uw echtgenoot Servië meteen te verlaten en naar Gjilan te Kosovo te gaan. U en uw twee zonen voegden zich bij hem op 28 december 2008. Op 13 mei 2009 keerde u terug naar Servië om er de volgende dag deel te nemen aan een manifestatie ter herdenking van de slachtoffers van het conflict in de Preshevë-vallei. Gedurende de nacht van 15 mei 2009 viel de gendarmerie uw huis binnen, op zoek naar uw echtgenoot. Ze vroegen u waar uw man zich bevond en deelden u mee dat ze een informatief gesprek met hem wilden voeren. De volgende dag meldde u dit incident bij de Servische politie. Zij deelde u mee dat uw man persoonlijk langs moest komen om klacht in te dienen. U en uw echtgenoot besloten echter om Kosovo te verlaten en naar België te komen. Op 3 februari 2010 reisden u, uw echtgenoot en jullie twee minderjarige kinderen op legale wijze naar België, waar u 14 februari 2010 aankwam. De volgende dag vroeg u hier asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of asielerlaas legt u volgende originele documenten voor: uw Servische paspoort, d.d. 26 januari 2010, en uw Servische identiteitskaart, d.d. 24 januari 2001.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven integraal overeenstemmen met de problemen die uw echtgenoot, (M.C.), in Servië zou gehad hebben (CGVS, p. 7-8). Vermits besloten werd dat uw echtgenoot er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat, of dat hij dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan er evenmin in uw hoofd positief gevolg gegeven worden aan uw asielaanvraag. De motieven die aan de grondslag van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofd van uw echtgenoot liggen, betreffende de volgende:

" Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde dat u uw geboortestreek op 26 december 2008 verlaten hebt omdat u vreest problemen te zullen krijgen met de Servische autoriteiten omwille van uw activiteiten in 2001 voor het UÇPMB in het kader van het gewapende conflict in Zuid-Servië (CGVS p. 15). U haalde echter geen concrete feiten en elementen aan om deze vrees op objectieve wijze aannemelijk te maken. U verklaarde in tegendeel dat u sinds het einde van het voornoemd conflict in uw regio, d.d. mei 2001, geen enkel probleem hebt gehad met de Servische autoriteiten (CGVS pp. 16-18). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat na het gewapende conflict in Zuid-Servië een amnestiewet werd afgekondigd. U haalde geen feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat deze amnestiewet niet op u van toepassing zou zijn. Integendeel, u verklaarde uitdrukkelijk dat zowel u, uw commandant alsook de andere leden van uw brigade, onder de amnestiewet vallen (CGVS p. 14). U stelde verder dat u uw wapens en uw uniform na het einde van het conflict zou hebben weggegooid (CGVS pp. 10-12). Voorts is geen enkele ex-strijder van het UÇPMB louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB vervolgd. Volgens bovengenoemde wet is de amnestieregeling immers van toepassing op alle burgers die zich schuldig hebben gemaakt aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. De amnestiewet werd binnen

zes maanden na de inwerkingtreding volledig geïmplementeerd. De ex-UÇPMB-leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, werden beschuldigd van gemeenrechtelijke feiten.

U verwees in uw verklaringen ook naar de arrestatie van tien Albanezen en oud-UÇPMB- strijders in december 2008 door de Servische autoriteiten (CGVS pp. 13, 15-17). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd) blijkt inderdaad dat de Servische gendarmerie effectief is overgegaan tot de arrestatie van tien etnische Albanezen in december 2008 omdat ze verdacht werden van misdaden, namelijk moorden, ontvoeringen en verkrachtingen van burgers, die ze zouden hebben gepleegd in Gjilan (Republiek Kosovo) tijdens de oorlog in Kosovo in 1998-1999, of van wapenbezit. In het licht van deze informatie passen de voornoemde interventies van de Servische overheid dan ook niet in een context van etnische vervolging maar in een volledig andere context: lopende onderzoeken tegen personen die worden verdacht van ernstige feiten die strafrechtelijke vervolgingen, die gerechtvaardigd zijn in een rechtstaat, met zich meebrengen. U verklaarde niet te weten of u iemand gedood had tijdens het conflict in de Preshevë-vallei (CGVS p. 11), niet te hebben deelgenomen aan de oorlog in Kosovo, geen illegale wapens te bezitten en, voor de arrestatie van voornoemde Albanezen in december 2008, persoonlijk geen problemen te hebben gehad met de Servische overheid (CGVS pp. 16-18). Er kan bijgevolg hoegenaamd geen vergelijking gemaakt worden tussen uw profiel en dat van de tien gearresteerden uit Gjilan.

U verklaarde voorts dat de Servische gendarmerie uw huis op 15 mei 2009 zou doorzocht hebben (CGVS pp. 15, 19). Ter staving van dit element in uw asielrelaas legt u foto's voor van een overhoop gehaalde woning. Voornoemde foto's tonen evenwel geenszins aan dat het huis in kwestie uw woning betreft, noch dat deze woning door agenten werd overhoop gehaald. Hierbij dient verder te worden opgemerkt dat de verklaringen die u en uw echtgenote, (M.S.), hebben afgelegd discrepanties vertonen, waardoor de geloofwaardigheid ervan op de helling komt te staan. Immers, u stelde dat uw echtgenote op 13 mei 2009 huiswaarts keerde om een manifestatie ter herdenking van de oorlogsslachtoffers bij te wonen. Twee dagen later zou de Servische gendarmerie uw huis doorzocht hebben, op zoek naar u (zie Vragenlijst CGVS p. 2 en CGVS pp. 15, 19). Uw echtgenote verklaarde evenwel tijdens haar gehoor bij DVZ dat de Servische gendarmerie op 15 mei 2009 jullie huis doorzocht had, maar dat zij hiervan telefonisch op de hoogte was gesteld door familieleden (Vragenlijst DVZ vrouw p. 2). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde uw echtgenote plots zelf te zijn teruggekeerd naar Servië en aldus bij de huiszoeking aanwezig te zijn geweest (CGVS vrouw pp. 8-9). Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat de door uw echtgenote ingeroepen reden om te liegen, namelijk de angst om te worden teruggestuurd naar de gendarmerie (CGVS p. 10), niet als een aanvaardbare verschoningsgrond kan aanvaard worden. U en uw echtgenote hebben zich immers tot de Belgische asielinstanties gericht ten einde internationale bescherming in de zin van de ventie te bekomen en het komt aan elke asielaanvrager toe om alle relevante gegevens naar waarheid weer te geven.

Hier kan tot slot aan toegevoegd worden dat u in het bezit bent van een Servisch paspoort, afgeleverd op 18 januari 2010. U verklaarde dit paspoort persoonlijk te hebben afgehaald bij de politie te Preshevë (CGVS p. 7). U zou vervolgens per taxi van Kosovo naar Preshevë gereisd zijn, alwaar u met de bus naar België bent vertrokken, dit alles via officiële grensovergangen naar en uit Servië (CGVS p. 6) en dat terwijl u volgens uw verklaringen door de autoriteiten van datzelfde land gezocht zou worden. Dergelijke houding is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een reëel risico op ernstig lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van uw asioldossier kunnen wijzigen. Uw paspoort, d.d. 18 januari 2010, uw identiteitskaart, d.d. 23 januari 2008, de paspoorten van uw twee zonen, d.d. 26 januari 2010, de geboorteaktes van uw zonen, d.d. 13 en 15 januari 2010 en het attest van woonst, d.d. 19 maart 2010, hebben betrekking op de identiteit, nationaliteit, afkomst en woonplaats van u en uw kinderen, die niet in twijfel worden getrokken door het CGVS. Het attest van het UÇPMB, d.d. 22 mei 2001, en de twee foto's van uzelf in een UÇPMB-uniform, bevestigen dat u strijder was bij voornoemd rebellenleger, maar ook dit wordt niet ter discussie gesteld door het CGVS. Wat de brief van de OVL-UÇPMB, d.d. 29 maart 2010, betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan een document te ontfemen, het ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit de vertaling van dit document dat deze brief op uw verzoek werd opgesteld en weegt dergelijk schrijven derhalve niet op tegen de vastgestelde

ongeloofwaardigheid van uw relaas. Uw lidkaart van de Bashkimi Demokratik I Ligonës, d.d. 2004, heeft geen betrekking op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten."

Aldus kan, zoals hoger gesteld, in hoofde van u evenmin worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van uw asioldossier kunnen wijzigen. Uw paspoort, d.d. 26 januari 2010, en uw identiteitskaart, d.d. 4 januari 2001, hebben betrekking op uw identiteit, nationaliteit en afkomst, die niet in twijfel worden getrokken door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In een eerste middel roepen verzoekende partijen een schending in van de taalrol en van een substantiële vormvereiste. Zij werpen op dat de beslissingen werden getekend door een adjunct-commissaris die behoort tot de Franstalige taalrol en bijgevolg nietig dienen te worden verklaard wegens schending van een substantiële vormvereiste.

3.1.2. Artikel 57/4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de adjuncten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen het bewijs leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere van de Franse taal. Uit artikel 57/9 van de vreemdelingenwet volgt dat de bevoegdheden (van artikel 57,1° tot 3°, van de vreemdelingenwet) worden uitgeoefend door de commissaris-generaal of bij delegatie, door zijn adjuncten. De adjuncten vervangen de commissaris-generaal voor alles, ook al zijn zij eentalig. Bijgevolg is in de onderhavige zaak de ondertekening van de Nederlandstalige bestreden beslissing door een adjunct van de commissaris-generaal, die geen bewijs heeft geleverd van de kennis van de Nederlandse taal, wettig.

Het eerste middel wordt verworpen.

3.2.1. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting.

Zij benadrukken dat verzoeker een eskadronleider was bij het UCPMB. Verzoeker verklaarde dat er een huiszoeking was door de Servische politie op 15 mei 2009, zoals aangetoond door foto's en bevestigd door een brief van de OVL-UÇPMB. Verzoekende partijen menen dat niet wordt gemotiveerd waarom de activiteiten van verzoeker als strijder voor de UCPMB - wat eveneens wapenbezit impliceert - geen aanwijzing is voor de mogelijke vervolging.

3.2.2. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees gegrond is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoekende partijen dienen in dit verband hun vrees concreet aannemelijk te maken.

In casu haalden verzoekende partijen aan problemen te vrezen met de Servische autoriteiten omwille van verzoekers activiteiten voor het UCPMB. Verzoeker verklaarde echter sinds het einde van het conflict in Zuid-Servië met name mei 2001 geen enkel probleem gekend te hebben met de Servische autoriteiten (administratief dossier, stuk 6, p.17-18). Hij verklaarde tevens uitdrukkelijk dat hij, zijn commandant en andere leden van zijn brigade onder de amnestiewet vallen (*ibid.*, p.14). Uit de informatie in het administratieve dossier blijkt dat geen enkele ex-UCPMB strijder sedert 2002 ooit werd veroordeeld louter wegens zijn gewezen lidmaatschap. De leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, waaronder tien Albanezen in december 2008, werden beschuldigd van gemeenrechtelijke feiten waaronder moorden, ontvoeringen, verkrachtingen of wapenbezit (stuk 22). Verzoeker gaf aan niet te weten of hij iemand had gedood tijdens het conflict. Verder verklaarde hij niet te hebben deelgenomen aan de oorlog in Kosovo en geen illegale wapens te bezitten (administratief dossier, stuk 6, p.16).

Verweerder merkt terecht op dat deze elementen duidelijk zijn opgenomen in de bestreden beslissing zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom de activiteit verzoeker als strijder voor de UCPMB geen aanwijzing is voor de mogelijke vervolging.

Voorts merkt verweerder terecht op dat een aantal tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en deze van verzoekster aangaande de huiszoeking door de Servische gendarmerie op 15 mei 2009. Verzoekende partijen geven in hun verzoekschriften geen verklaring voor

de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden. Tevens motiveert de commissaris-generaal duidelijk waarom de door de verzoekende partijen neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongegrondheid en ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen asielmotieven en wordt deze motivering niet betwist in de verzoekschriften.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Uit het hoger vastgestelde blijkt dat de materiële motiveringsplicht niet werd geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissingen zouden voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zouden zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS werd gehoord, tijdens het interview de mogelijkheid kregen de asielmotieven uiteen te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees als taal machtig is. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, de asielaanvragen op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissingen heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3. Verzoekende partijen voeren geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het sub 3.2.2. vastgestelde en de elementen in het administratief dossier tonen zij niet aan dat er in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 1

De zaken gekend onder de nummers 55 301 en 55 311 worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,
dhr. R. SANEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS